

USTEC·STES

Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC)

www.sindicat.net

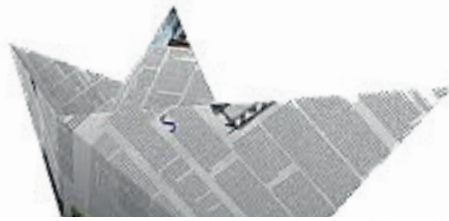
Franqueig
concertat
02/444

Número 474

**Eina sindical!
Moviments socials**

Per un món en pau

Cap persona desplaçada ni refugiada

Si haguessis nascut en una altra terra, podries ser blanc, podries ser negre...
Un altre país fóra casa teva, i diries "sí" en una altra llengua.
T'hauries criat d'una altra manera. Més bona, potser. Potser més dolenta.
Tindries més sort o potser més pega...
Tindries amics i jocs d'una altra mena; duries vestits de sac o de seda,
sabates de pell o tosca espadenya, o aniries nu perdut per la selva.
Podries llegir contes i poemes, o no tenir llibres ni saber de lletra.
Podries menjar coses llamineres o només crostons secs de pa negre.
Podries... podries...
Per tot això pensa que importa tenir les mans ben obertes i ajudar
qui ve fugint de la guerra fugint del dolor i de la pobresa.
Si tu fossis nat a la seva terra la tristesa d'ell podria ser teva.

Editorial

Un país de 60 milions d'habitants

Podria ser el 24è país més poblat del món, vuit vegades la població actual de Catalunya; però en realitat aquesta xifra correspon al nombre de persones desplaçades del seu lloc d'origen a causa de persecucions, conflictes, guerres o violació dels drets humans segons dades de l'any 2014. Una xifra que no para de créixer i que fa que 42.500 persones cada dia en el darrer any hagin hagut de deixar casa seva per cercar protecció en un altre lloc. És com si la població d'una ciutat de la mida d'Igualada abandonés diàriament de manera forçada el seu lloc de residència per trobar recer sovint ben lluny. Els darrers mesos les imatges de centenars de milers de persones travessant territoris de mitja Europa en condicions penoses ens han impactat i ens han fet venir a la memòria les imatges en blanc i negre dels republicans que al final de la guerra civil espanyola van haver d'emprendre el camí de l'exili travessant a peu els Pirineus.

Aquest augment es deu en bona part a la guerra de Síria iniciada aviat farà cinc anys i que ha suposat un èxode massiu de gairebé 4 milions de persones, de manera que es considera una de les més grans crisis de refugiats de la història. Però molts altres conflictes arreu del planeta han contribuït a l'actual situació: des de països de l'Àfrica subsahariana com el Congo, el Sudan o Etiòpia fins als casos ja endèmics del Pakistan o l'Afganistan a l'Àsia, passant per Colòmbia a l'Amèrica Llatina i tot l'Orient Mitjà. I, finalment, també al continent europeu, amb el cas d'Ucraïna. Un mapa del món farcit de conflictes, amb multitud de fronts oberts en el que es podria qualificar com d'una 3a Guerra Mundial encoberta.

És fàcil adonar-se que les mesures adoptades per garantir una vida digna als refugiats són absolutament insuficients i, mentrestant, han de sobreviure en enormes camps en dures condicions de vida. O bé emprenen viatges desesperats sotmesos a les dinàmiques del tràfic de persones –es calcula que aquestes màfies han guanyat el 2015 1000M €-, amb un risc enorme per a les seves vides, com ho corroboren les xifres de morts i desapareguts a la Mediterrània, que s'ha convertit en un gran cementiri. Al mar Egeu hi han perdut la vida més de 3.700 persones aquest any. Només des de la lògica que ningú no posa un fill seu en una patera si no és perquè aquesta és més segura que la terra que s'abandona, es pot mirar d'entendre el fet d'intentar arribar a les portes d'Europa en aquestes fràgils embarcacions. El 51% de les persones refugiades són menors de 18 anys que en molts casos viatgen sols, sense cap familiar adult que els acompanyi.

Enmig d'aquesta situació dramàtica arriba el DENIP 2016, el Dia Escolar per a la No Violència i la Pau, un bon moment per treballar amb l'alumnat aquesta mal anomenada crisi dels refugiats, perquè no és cap altra cosa que el reflex d'una tragèdia ocasionada per la injustícia, la violència extrema i la falta de respecte als drets humans. És hora de posar un rostre concret als milers d'històries personals que són al darrere d'unes xifres que esgarripen. És hora també d'exigir a la UE que creï un corredor humanitari per evitar noves morts de famílies senceres, d'infants innocents, ja que l'augment del control a les fronteres turques a canvi dels diners enviats des de Brussel·les provocarà la recerca de camins encara més difícils per poder escapar del drama siria.

Secretaria de Moviments Socials d'USTEC-STEs (IAC)

No a la guerra, a qualsevol guerra

Tal com explica Vicenç Navarro en un article recent, “els atemptats múltiples perpetrats a París per Estat Islàmic, que van matar 130 persones i en van ferir centenars, han fet que el president francès François Hollande reclami una aliança de governs que porti a terme bombardejos sobre el territori que controla aquesta organització terrorista, amb l'objectiu d'eliminar-la. La història es repeteix i ens ve a la memòria la invasió militar d'Iraq per part dels EEUU després de l'atac a les Torres Bessones de Nova York l'11 de setembre de 2001. El president Bush va decidir respondre així amb la intenció d'eliminar el règim de Saddam Hussein, amb el suport de Blair i Aznar. Gairebé un milió de persones han mort com a conseqüència d'aquella invasió, de l'ocupació posterior i del conflicte bèl·lic que va originar, no només a l'Iraq sinó també en altres indrets de l'Orient Mitjà. Saddam fou eliminat però la situació va empitjorar considerablement i van sorgir nous moviments fonamentalistes islàmics amb molta força, entre els quals ISIS. Ara sembla que el govern francès està responent a la massacre de París de la mateixa manera que ho va fer Bush”.

És evident que la guerra no és la solució ni als atacs terroristes ni a cap altre conflicte. El recurs a les armes i als bombardejos només produeix més morts, la majoria civils, i ocasiona, a més, l'efecte contrari que suposadament es persegueix: augmenta el nombre de terroristes disposats a cometre atemptats en qualsevol lloc del planeta i, tal com hem vist en el cas de la capital francesa, també a Europa. Convé recordar que la represàlia terrorista per la invasió d'Iraq va posar en el punt de mira terrorista l'estació de trens d'Atocha l'11 de març de 2004 amb una cadena d'atemptats que van provocar 193 morts i desenes de ferits.

Les arrels d'aquesta lògica del terror que practiquen organitzacions com Estat Islàmic s'enfonsen en la realitat d'unes societats en les quals la misèria i la pobresa hi són endèmiques perquè estan governades per règims gairebé feudals als quals han donat suport de manera indecent els governs occidentals. Uns governs -els nostres- que només han buscat l'accés fàcil als recursos naturals d'aquests països.

Cal, doncs, canviar radicalment el sentit d'aquestes polítiques portades a terme fins ara. Això és el que hem d'exigir als nostres governants. Dir-los que en el nostre nom, no. Dir-los prou. Dir-los que de cap manera tol·lerarem una nova guerra, que de cap manera acceptarem nous bombardejos damunt d'una població indefensa. “Avui, 22 de desembre, la loteria a Síria és que el teu fill sobrevisqui a un bombardeig”, ha escrit un professor de secundària de Lleida en un tweet. Esfereïdora realitat la d'aquest país castigat primer pel seu propi govern i ara per les bombes de Rússia i d'Occident. I és que sabem del cert que la violència només engendra més violència, més morts i més destrucció. Per això, com llavors, com sempre, tornem a dir: “No a la guerra, a qualsevol guerra”.

Moviments Socials d'USTEC·STEs (IAC)

ENTREVISTA A ZAKI ALRIFAI ALRIFAI, MEMBRE DE LA COMUNITAT SIRIANA A CATALUNYA

El meu nom és Zaki Alrifai Alrifai, sóc enginyer de professió, treballo en el meu despatx a Barcelona, estic casat amb una siriana i sóc pare de tres fills i visc a Barcelona des de fa 27 anys. Vaig arribar a Espanya l'any 1983 i vaig començar a estudiar enginyeria a la universitat de Granada. Des de l'any 1988 fins al 2006 vaig treballar de professor en col·legis concertats a Barcelona.

Sóc de Deraa, una ciutat del sud de Síria, és un poble fronterer amb Jordània i allà és on va començar la revolució. Abans de la revolta formava part de la comunitat siriana de Barcelona i era el president de la comunitat siriana a Catalunya, una associació que tenia llaços directes amb l'ambaixada siriana a Madrid. Després d'esclatar la revolució vaig descobrir que el nostre poble patia injustícies, matances i empresonaments massius i vaig dimitir com a president de la comunitat, sobretot després de veure com el règim siria començava a aixafar una revolució pacífica que demanava el final d'una dictadura que matava o detenia qualsevol persona siriana que cridava llibertat.

Per això ens hem reunit alguns membres de la comunitat siriana i hem creat una nova associació sota el nom d'ASSOCIACIÓ SIRIANOCATALANA PER LA LLIBERTAT I LA DEMOCRÀCIA amb la finalitat de donar suport a la revolució siriana i al poble siria. Jo estava al corrent de tot el que passava per la meua família i amics de Síria, que em descrivien la brutalitat del règim contra els manifestants als carrers.

Quan estàs lluny del teu país i de l'horror que s'hi viu et provoca un sentiment estrany, sents una impotència total. Un dia vaig telefonar als meus sogres i, després de diverses trucades sense resposta, vaig sentir el meu sogre parlant baixet, estava en un refugi i em va dir "Escolta", i eren bombes que queien i se sentien els crits dels nens.. "Mira, jo sóc gran, em queda poc en aquesta vida i aguanto, però no puc suportar la por dels meus néts, quan cauen les bombes i en senten la xiulada abans de caure, s'agafen als grans i es nota la por als seus ulls".

Al principi dubtàvem perquè pensàvem que era un complot, tal com deia el règim, però ens vam adonar de seguida que ens estaven mentint i hem descobert la veritat. Som un poble que vol llibertat i que vol acabar amb aquesta dictadura hereditària que porta més de 46 anys al poder, primer Hafed al Assad i després Bashar al Assad.

Per molt que vulguin desviar l'atenció, el conflicte és clar, hi ha un poble oprimint, un poble que està sota un règim dictatorial, i un poble que està fart de tanta injustícia i que vol viure com els altres pobles lliures. Tot va començar en una aula d'un institut, era el principi de la primavera àrab i Tunísia i Egipte havien aconseguit enderrocar els seus dictadors i uns nanos d'entre 8 i 11 anys van escriure en la pissarra de la classe "el poble vol enderrocar el règim"; quan va venir la professora, va preguntar qui havia sigut i no va haver-hi resposta. Aleshores, aquella dona, per por que es divulgues el fet, va comunicar-lo al director del col·legi; el director, al seu torn, al cap de policia i aquest al representant dels serveis secrets de la zona. Van venir les autoritats i van detenir entre 5 i 10 nanos, els van portar a comissaria i els van enviar a la presó de Damasc després de torturar-los i tallar-los les ungles. Els pares no van anar a buscar els seus fills, però van enviar les mares com a mostra que no volien conflicte. El cap de la zona militar, que es diu Atif Nadjib, després que aquestes dones li supliquessin pels seus fills, no se li va ocórrer res més que tancar-les també al calabós. Nosaltres a Deraa som una tribu molt tradicional i la família és important i ens uneix la religió i la sang i que tanquin la teva mare, dona o filla en un calabós és inacceptable, és una deshonra. Llavors es van reunir els caps tribals de la zona i van anar a parlar amb el cap militar amb una bona voluntat que van demostrar practicant un costum molt antic: si ve un home, es treu la gorra i la posa davant teu, tens l'obligació de concedir-li tot el que demani. La resposta del cap militar va ser agafar les gorres i tirar-les a les escombraries; a més, es va negar a retornar-los els nens i els va dir que marxessin amb les seves dones a fer altres nens i que se n'oblidessin. Els representants del poble van sortir del despatx i tot seguit van donar l'ordre de rebel·lar-se contra el règim. I en poc

temps vam veure ciutats com Homs, Hama, Damasc i Helb que també es van unir a la revolució. En cosa de setmanes tot el país va sortir al carrer per expressar el seu rebuig al règim.

La veritat és molt clara, hi ha un complot contra el poble siria i no contra Síria, s'ha vist que el règim és un règim sanguinari quan abans de la revolució es veia com un règim nacionalista, lluitador i resistent, un règim que protegia el seu poble. Ara s'ha vist la seva veritable cara amb els crims que comet diàriament contra civils indefensos.

La comunitat siriana aquí a Espanya és molt antiga i es concentra en quatre ciutats: Barcelona, Madrid, València i Granada. La majoria van venir a estudiar i al final es van quedar, hi ha molts metges i enginyers; per exemple, aquí a Catalunya comptem amb més de 150 metges.

T'explico el que he viscut i el que he vist durant el mandat dels Assad: hi havia molts controls, per a mi era un règim policial, el poder ho controlava tot a través de l'exèrcit siria.. No podies accedir a un treball si no eres membre del partit El Baaz. Jo rerdo que al col·legis et feien membre del partit sí o sí, i si no ho volies posaven sobre el teu nom uns interrogants perquè en el futur no tinguessis opció ni al treball ni a res, ni tan sols a aconseguir un passaport..

Després hi havia també la corrupció, si volies aconseguir qualsevol cosa, havies de conèixer un membre del partit, si no, res de res. Per la cosa més senzilla havies de pagar un suborn. Sent un país musulmà no era normal aquest tipus d'actitud però calia pagar i aquest fenomen s'havia estès per tot el país.

Tinc la família repartida per molts països, com la majoria dels sirians; tinc germanes a Jordània, una altra a Alemanya i una altra que s'ha quedat a Síria i no en pot sortir perquè té un fill en edat de fer el servei militar i el poden detenir en qualsevol control que hi ha entre els pobles i ciutats, el poden portar a fer el servei militar per matar sirians com ell.. Tinc un altre germà a Suècia i els que són aquí a Barcelona.

Abans tota la meva família estava unida i vivia a Síria, nosaltres anàvem a l'estiu a visitar-los i passàvem una part de les vacances amb ells, i ara no ho podem pas fer, com milers d'altres famílies sirianes. Tinc els meus nebots a Jordània, ja que van poder sortir del país fa dos anys pagant a contrabandistes, van fer la ruta entre Síria i Jordània a la nit travessant valls, muntanyes i deserts i van haver de cremar la roba que portaven a les seves motxilles per escalfar-se del fred durant el trajecte.

A Síria pràcticament no queda res del nostre barri, han bombardejat les nostres cases, col·legis i els llocs de la meva memòria. La gent no pot seguir allà sense queviures, ni aigua potable, a part que sigui tan insegur.

La comunitat siriana en general està unida perquè tot-hom està del costat del poble. Nosaltres aquí a Espanya som una extensió del nostre poble, si bé encara hi ha una minoria molt petita i reduïda de persones que creuen que el règim és l'adequat per governar el país.

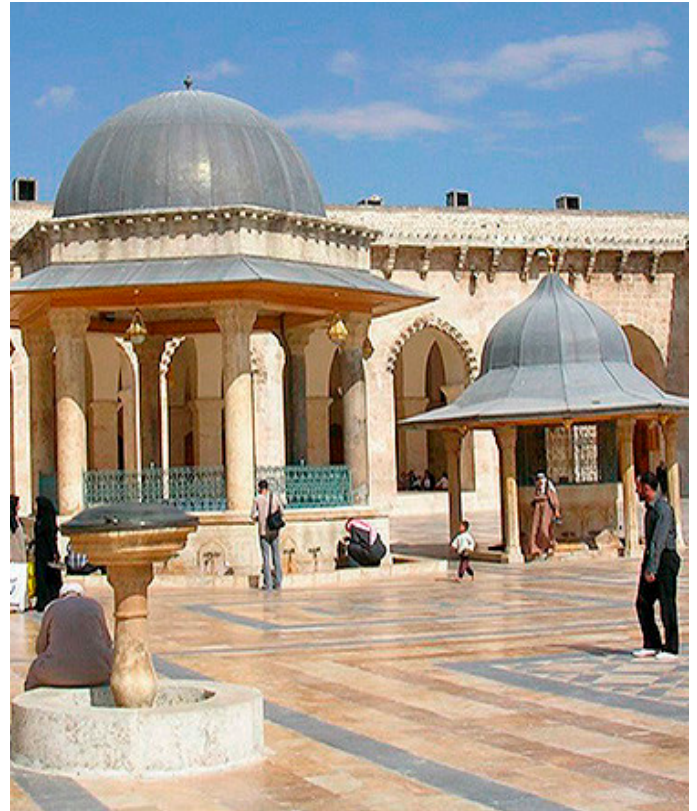
La comunitat siriana a Catalunya en la seva majoria dona suport a la revolució. Conec bastants compatriotes que no estan amb nosaltres a l'associació i que no vénen a les manifestacions però això no vol dir que no donin suport al poble siria, hi ha gent que té por de les represàlies contra la seva família allà.

Crec que ara mateix som a la fase final, però el problema és que la comunitat internacional està triggant massa a pren-

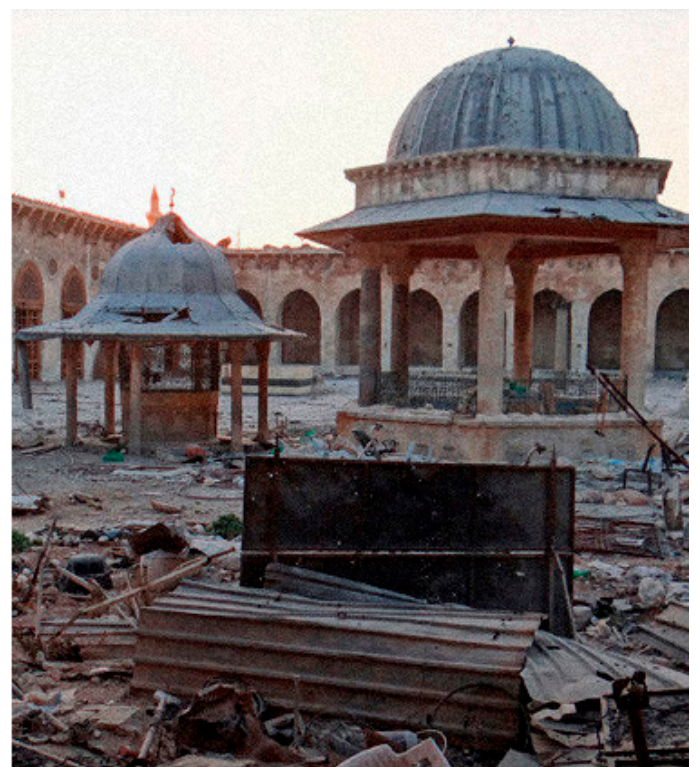
dre una decisió, i per descomptat que el món àrab hi està inclòs. Malgrat tot no hi ha cap dubte que el règim té els dies comptats.

Vull una nova Síria democràtica i lliure.

Vull que portin al Assad davant els Tribunals de la Haia i que li caigui tot el pes de la llei.

Mesquita dels Omeies, Alep, al 2012 i 2013 / Reuters / rguhal flickr.com

Proposta Didàctica

Presentació

Les propostes didàctiques i els recursos que us presentem en aquesta Eina pretenen de ser un instrument útil per continuar treballant l'educació per la pau. Una educació que, com vosaltres sabeu molt bé, no és només una feina a fer en una data assenyalada al calendari dels drets humans, sinó que és una tasca contínua i transversal, pacient i constant, per tal d'aconseguir entendre situacions properes i d'altres que ens puguin resultar llunyanes, al mateix temps que es desenvolupen valors universals que contribuiran a crear consciència com a ciutadans/es i alhora aconseguir un ambient escolar respectuós, on la resolució de conflictes es porti a terme de forma pacífica, mitjançant la mediació i la cooperació.

Enguany hem aturat la mirada en el fet migratori en general, però fent una especial incidència en els desplaçaments forçosos de les persones que fugen de la violència, de la violació dels drets humans i de la guerra. i cerquen refugi per aconseguir una vida digna.

Proposta didàctica d'infantil i primària

Objectius generals

- Promoure el coneixement del fet migratori, les causes que el provoquen i els efectes que tenen sobre les persones.
- Reconèixer els sentiments que el fet d'haver de migrar pot provocar: sorpresa, tristesa, enyorança, por, esperança...
- Empatitzar amb les persones que viuen aquest conflicte, entenent que tots i totes podem, en un moment determinat, ser-ne una.
- Reconèixer-se tant un mateix com als altres com a subjectes amb dignitat, amb drets i obligacions, i amb poder per aconseguir canvis.
- Entendre, partint de la nostra història recent, que hem estat un país amb població migrada, refugiada..., en situacions semblants a les que s'estan vivint actualment en altres països.
- Participar i comprometre's amb l'entorn social més proper per aconseguir un món més equitatiu, just i sostenible

Educació Infantil – Cicle Inicial

Us proposem treballar aquest tema partint del conte La casa d'en Tres Botons, de Gianni Rodari.

Hi havia una vegada un fuster que es deia Tres Botons. Potser es deia Joan o Napoleó, però tothom li deia Tres Botons des de feia tant de temps que ningú no se'n recordava del seu nom de debò, ni ell mateix. Vivia en un poble tan pobre que la gent no tenia diners per fer se mobles nous. En tot un any, més o menys, li encarregaven una taula i quatre cadires. El darrer any només li havien encarregat un tamboret. (...)

Podeu trobar una bona versió a <http://www.otsiera.com/tres-botons/>

Activitats

- Partir de la imatge de la caseta de fusta i el personatge, en Tres Botons, per explicar el conte i/o acompanyar la narració amb les figures-titelles de tots els altres personatges (a la xarxa hi podeu trobar també vídeos i imatges interessants).

- Durant la narració o al final del conte s'aprofitarà per fer comentaris i preguntes de comprensió.

Com era la casa d'en Tres Botons? Per fora i per dintre.

Per què trucava la gent a la porta de la caseta?

Què feia en Tres Botons?

Com és que hi cabien?

(...)

- Cada alumne/a pot dibuixar com s'imagina la caseta del conte. Fer-la de plastilina o d'un altre tipus de material.

- Penjar-los en un mural i treballar oralment o bé per escrit (segons el nivell) a qui deixarien entrar i per què i a qui no i per què.

- Per parelles ordenar o dibuixar diverses vinyetes representatives del conte.

- En gran grup construir una caseta de cartró com a decorat i dramatitzar el conte.

La representació es pot fer més complexa introduint nous personatges que representin altres necessitats o motius per cercar refugi. (per por d'un animal, perquè s'han perdut...).

Aprofitar les representacions teatrals per reflexionar amb l'alumnat sobre la protecció que totes les persones busquem i l'acolliment que podem donar als altres i sobre els sentiments que desperten els personatges..

- Amb la col·laboració de les famílies es pot reproduir dins una capsa de sabates l'escenari del conte i els personatges i aprofitar-ho per compartir, en l'àmbit familiar i a través del conte, els continguts d'aquesta proposta.

- Reflexionar sobre l'actitud d'acollida/acolliment d'en Tres Botons.

- Escriure paraules o/i frases senzilles sobre la part del conte que més us hagi agradat.

- Debatre sobre el simbolisme del conte i, si el grup ho permet, connectar-ho amb el fet que algunes persones demanin refugi en el moment actual.

Primària

"L'ametller que no va poder fugir".

La Lluïsa viu en un pis d'una gran ciutat, amb un balcó amb vistes a la plaça del barri. A la Lluïsa li agrada molt fer punt de creu. Ara està brodant un ós polar amb una T per al seu germà petit que farà set anys.

La Brisa, els seus germans, la mare i l'àvia viuen en una casa d'un poble. El que més li agrada és la cuina, i a la seva germana petita, la Menta, li agrada l'ametller del jardí. Com li agrada abraçar-lo cada dia!

La vida de les dues, tot i viure en llocs tan diferents, és força semblant. Totes dues tenen onze anys, viuen amb la mare i els germans i tenen al pare lluny.

Però un dia al poble de la Brisa tot comença a cremar. La guerra ha esclatat i la por s'ha apoderat de tothom. La Brisa i la seva família han hagut de fugir correns i no han pogut agafar gairebé res. La Brisa el seu mocador taronja, uns llapis de colors i una llibreta. En Lleó la seva gorra vermella, regal del seu pare. La Menta, unes flors i unes ametlles a la butxaca.

Passen molts dies caminant. Es cansen molt i tot els fa mal. Cerquen un lloc on els puguin ajudar.

La Lluïsa i la mare preparen l'aniversari del Tim. Al vespre, quan ell ja dorm, elles veuen un reportatge d'un lloc del món on hi ha una guerra i la gent n'ha hagut de fugir. Parlen diferent però la impressiona la nena amb el mocador taronja i pensa "Com es deu sentir!"

La Brisa explica que ara viuen en un camp de refugiats d'ACNUR, que no passen gana però que hi ha molt poca aigua. La Menta s'asseu amb la Brisa i espera que sigui l'hora d'anar a l'escola.

Al matí, la Lluïsa porta un DVD on la mare ho ha gravat tot a l'escola. Parlant amb la mestra decideixen fer una assemblea per veure'l i explicar com milions d'infants d'arreu del món han de fugir per culpa de les guerres i les persecucions. Després decideixen escriure una carta a les autoritats i als polítics en la qual demanen que facin tot el possible per impedir aquestes coses.

Mentrestant, la Brisa i la seva mare llegeixen una carta del pare on explica que ha aconseguit els documents perquè puguin reunir-se amb ell al país on s'està. Al camp fan una festa de comiat.

En Tim celebra el seu aniversari i demana un desig: "M'agradaria conèixer aquella nena de la TV."

Un temps després, a l'escola de la Lluïsa comencen uns/es companys/les nous/ves i es reuneix tothom per donar-los la benvinguda. La Lluïsa i el Tim no s'ho poden creure: són la Brisa, en Lleó i la Menta!

La Menta ha descobert l'ametller que hi ha a la plaça i decideix plantar les seves ametlles al seu costat perquè hi creixi un arbre que serà parent d'aquell que no va poder fugir amb ella.

Activitats

- Visualitzar el vídeo del conte que només conté imatges acompanyades de música.

- Es presentaran a tota la classe dues maletes (o una maleta i una motxilla) per tal de treballar les diferències entre el contingut de la maleta que portaríem per fer vacances i les coses que ens enduríem per marxar per un temps no determinat. Què s'enduria cada un/a de nosaltres, en cada cas?

- Dibuir o escriure, individualment o per parelles, les maletes imaginàries i els objectes que hi posaríem dins.

- En gran grup posar en comú el contingut d'ambdues maletes tot fent-ne un recull per penjar-lo a la classe. Justificar les possibles diferències entre els dos tipus de maletes.

- Tornem a mirar el vídeo tot explicant la història al ritme que s'adapti millor a l'alumnat. Els/les alumnes dels cicles mitjà i superior també poden fer la lectura del conte.

- Oralment o per escrit fem preguntes com ara, què es van endur la Brisa, en Lleó i la Menta?, per què van triar aquestes coses?, què t'enduries tu: la gorra, el mocador taronja, els llapis de colors i una llibreta o les ametlles?, què faries amb el que has triat?

- Revisar el contingut de la maleta col·lectiva i decidir si ara el modificariem.

- Treballar el logo d'ACNUR (imatge del conte). A partir d'aquí buscar informació d'aquest organisme internacional.

Es pot ampliar i buscar el logo i el nom de tots els organismes i les organitzacions que treballen per ajudar les persones que pateixen aquest conflicte.

- Mostrar o buscar imatges reals o/i reportatges sobre migracions i desplaçaments actuals. Debatre'n el contingut.

- Buscar per internet informació dels desplaçaments forçosos per tal de confeccionar un mapa de països d'origen. Veure en quina situació social estan.

- Reflexionar a classe que els conflictes sovint són com un iceberg, ja que només el cim n'és visible, la resta es troba sota l'aigua (les causes). En el tema que estem tractant, què posaríem a la part visible i què a la part submergida? Plasmar-ho en un iceberg.

- Buscar les causes que provoquen les migracions i pensar les conseqüències que tenen en les persones desplaçades.

- Escriure una carta a les autoritats més properes (tal com va fer la classe de la Lluïsa) per parelles, en grup, etc.

- Reflexionar sobre fets quotidians en què una persona (petita o gran) es pot sentir rebutjada, arraconada, expulsada, d'un grup. I de com es pot intervenir per solucionar-ho.

Secundària

Cançó de bressol

*“Por la mañana rocío,
al mediodía calor,
por la tarde los mosquitos,
no quiero ser labrador.”*

*I jo que m'adormia entre els teus braços
amb la boca enganxada en el teu pit.
L'amor d'un home ja ens havia unit
abans d'aquell matí d'hivern en què vaig néixer.
El record d'aquell temps el vent no l'arrossega,
quan estalviaves pa per donar-me mantega.*

*“Por la mañana rocío,
al mediodía calor,
por la tarde los mosquitos,
no quiero ser labrador.”*

*Cançó de bressol que llavors ja em parlava
del meu avi que dorm en el fons d'un barranc,
d'un camí ple de pols, d'un cementiri blanc,
i de camps de raïms, de blats i d'oliveres,
d'una verge en un cim, de camins i dreceres,
de tots els teus germans que van matar a la guerra.*

*“Por la mañana rocío,
al mediodía calor,
por la tarde los mosquitos,
no quiero ser labrador.”*

*Ets filla del vent sec i d'una eixuta terra.
D'una terra que mai no has pogut oblidar
malgrat el llarg camí que et van fer caminar
els teus germans de sang, els teus germans de llengua.
I encara vols morir escoltant mallerengues,
coberta per la pols d'aquella pobra terra.*

“Por la mañana rocío...”

Joan Manuel Serrat.

Corrandes d'exili

*Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir res...
Si la lluna feia el ple
també el feu la nostra pena.
L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya).
Perquè ens perdoni la guerra,
que l'ensagna, que l'esguerra.
Abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acarona amb l'espatlla.
A Catalunya deixí
el dia de ma partida
mitja vida condormida;
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sens vida.
Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'enyorança
ans d'enyorança viuré.
En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
«Com el Vallés no hi ha res.»
Que els pins cenyeixin la cala,
l'ermita dalt del pujol;
i a la plana un tenderol
que batega com una ala.
Una esperança desfeta,
una recança infinita,
i una pàtria tan petita
que la somio completa.*

Pere Quart, Música Lluís Llach

Proposta Didàctica

Objectius

- Reflexionar sobre el fet migratori, l'exili polític i l'econòmic.
- Remarcant la importància de la memòria històrica per entendre el present i la realitat que ens envolta.
- Explorar les nostres biografies per fer palès que no hi ha una única història que ens defineix com a comunitat.
- Trobar en aquesta diversitat biogràfica -les diferents històries, llengües i cultures que constitueixen la nostra realitat compartida- el fonament per rebutjar el racisme i impulsar la solidaritat (comunitat d'interessos) i la cultura de la Pau.
- Analitzar a la llum d'aquests valors, l'actual crisi de refugiats, l'islamofòbia i les intervencions bèl·liques.

Activitats

1. Llegiu i escolteu les dues cançons amb atenció. Assenyalau els diferents temes que s'hi tracten: enyorança, guerra, etc. Cerqueu també informació sobre la vida dels autors i si hi trobeu cap fet biogràfic significatiu que poden tenir en comú.

2. La cançó de Pere Quart parla dels exiliats del final de la guerra civil espanyola, molts dels quals varen acabar en els camps de concentració d'Argelers al sud de França. La cançó d'en Serrat parla de la seva mare aragonesa Angeles i el tràngol de deixar la seva terra a la postguerra per venir a Catalunya fugint de la misèria. En el primer cas es tractaria d'un exili a un altre país per causa de la guerra, en el segon cas, es tractaria d'una emigració interior per motius econòmics. Creus que aquesta diferenciació és exacta? busca motius compartits en ambdues cançons.

3. Cerca informació sobre la immigració interior als anys 60 a Catalunya. En quines condicions vivien els immigrants? Eren sempre ben rebuts? Hi havia discriminació social i xenofòbia?

ARTICLE: Jordi Puntí: "La paraula 'xarnego' continua vivent i sent despectiva" http://www.ara.cat/cultura/Jordi_Puntí-Els_castellans_0_464354008.html

4. Cerca informació sobre els camps de concentració d'Argelers. Què n'opines de l'actitud de les autoritats franceses? I de les condicions de vida dels refugiats? Trobés similituds amb situacions actuals que s'estiguin produint arreu d'Europa? Quines?

ARTICLE: Sobre la crisi dels refugiats de la guerra de Síria: "La verdadera magnitud de la crisis de refugiados sirios, en cifras", Europa Press, 01/09/2015 (La fotografia del xiquet mort de 3 anys: [Aylan Kurdi](#))

FOTOGRAFIES. El muro del Atlàntico, exposició comentada per Olga Rodríguez, 27/05/2010

5. Investigueu els orígens de les vostres famílies, retrocediu en el temps tant com us sigui possible. Després dibuixeu un mapa sobre els moviments regionals que hi ha hagut des de, com a mínim, els vostres avis. Apunteu els anys i les raons per les quals es van produir aquests

moviments. Finalment apunteu si algun membre de la vostra família s'ha hagut de traslladar recentment i per quines causes. Seria interessant explicar-ho a classe cada alumne i després obrir un debat.

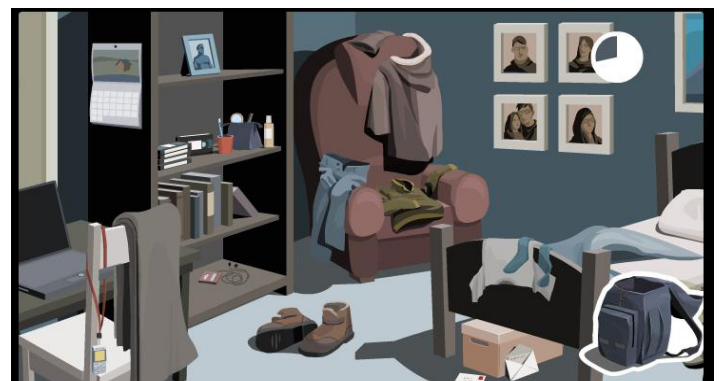
Recurs Didàctic

JOC INTERACTIU molt recomanable per treballar a l'aula: motivador i pedagògic

"Contra viento y marea" (ACNUR)

Joc educatiu i interactiu molt interessant en què l'estudiant pot escollir el seu personatge i viure la fugida d'un/a jove, des de l'opressió al país d'origen fins a l'exili al país d'acollida. El joc busca informar i conscienciar l'alumnat sobre la situació de les persones refugiades per tal de reforçar el seu coneixement i la seva comprensió d'aquesta realitat: d'on vénen, quines situacions han d'afrontar i com s'adapten a les seves noves vides. <http://www.contravientoymarea.org/>

REPENSANT EL SALVADOR UN PETIT PAÍS DESBORDAT PER LA VIOLÈNCIA

El Salvador és un país centreamericà situat entre Guatemala i Hondures que ronda els 6 milions d'habitants i té una superfície com la d'Israel. Forma part d'aquest conjunt de països, sovint desdibuixats en el mapa mundial, entre els continents nord-americà i sud-americà.

Territori ric en recursos naturals i sobreexplotat històricament, primer per Espanya i després per EEUU, El Salvador va patir una crua dictadura militar de gairebé cinc dècades, sota el mandat de Maximiliano Hernández Martínez (1923-1944). El seu govern i els successius van consolidar el projecte econòmic i polític de l'oligarquia agro-exportadora (blat, sucre, cafè, fusta i fruites tropicals).

Com en altres països centreamericans, a partir de la Revolució Cubana (1959) s'hi van estendre les protestes i les revoltes populars contra l'opressió i el trinomi èxercit-oligarquia-explotació, tant a Guatemala i Nicaragua com a El Salvador. De la mateixa manera es van aixecar les forces repressives (campanya de "terra arrasada", els "contras", els "esquadrans de la mort") i cap racó va quedar exempt del pas de la maquinària bèl·lica.

A El Salvador s'hi va lliurar una guerra civil durant 12 anys que finalitzà el 1992, amb tot el que això implica: terror, persecució, mort, economia de guerra, estancament, inflació, crisi del sistema bancari, deteriorament del sector productiu, augment de l'atur i precarització de les condicions de vida de la població.

Crònica de la privatització

La firma dels tractats de pau va suposar la "desmilitarització" del país i l'inici de reestructuració de l'Estat per part del partit conservador ARENA (que va governar fins al 9). Per a Xavier Moreno això va suposar l'inici del desmantellament d'aquest Estat, a causa de les polítiques neoliberals que el desposseïen de la capacitat de legislar o intervenir i el posaven en mans dels interessos "exters" i del capital global. Les entitats administratives van vendre les empreses encarregades dels serveis bàsics a capitals privats i d'aquesta manera la població va perdre la possibilitat de gaudir d'uns serveis públics estatals.

A partir dels anys 90 comença un procés de privatització sense parangó: es privatitzen les exportacions del cafè i del sucre, la banca nacional, les importacions de petroli, de l'energia elèctrica, d'algu-

nes escoles nacionals..., i, a partir del 2000 se cedeixen i posen en venda els serveis de salut.

Des d'aleshores la desregulació del sistema econòmic ha consolidat i aprofundit un model excloent i marginal; els Tractats de Lliure Comerç i els dictats del BM i l'FMI han agreujat la situació. L'any 2002 el 50% de les famílies de les zones rurals estaven en condicions de pobresa extrema, en el benentès que aquestes persones tenen moltes mancances quant a l'accés als serveis sanitaris o educatius.

Les dures condicions de vida "han expulsat" gran part del jovent d'El Salvador a buscar feina fora del país; un terç de la població emigra i les divises que provenen de l'estranger són una de les principals fonts de subsistència de moltes famílies.

El govern d'ARENA va durar fins al 2009 i es va veure implicat en turbulents episodis com l'assassinat el 2007 de tres diputats a Guatemala tot relacionant el cas amb el narcotràfic.

Vint anys de conservadorisme i de venda dels principals recursos estatals i de producció del país a organismes internacionals privats, van deixar un país devastat, desolat, arrasat i amb unes taxes de pobresa escandaloses, infraestructures deficitàries, serveis desmantellats, i població vivint en situacions de precarietat molt extrema.

Precarietat, violència i educació

Redreçar la situació actual en què es troba El Salvador socialment i econòmicament no sembla una tasca senzilla. El desmantellament d'un país comporta una sèrie de conseqüències devastadores i el que podem observar a partir de la premsa internacional i de testimonis de salvadorenys, com el cas del Padre Àngel (enllaç del projecte

d'USTEC-STEs per al finançament de transport escolar a Nueva Esperanza) és que avui dia el nivell de conflictivitat i perillositat social ha augmentat molt.

El creixement de les "maras" i del seu poder ha estat paral·lel al deteriorament social i polític. L'any 2012 es va firmar una treva amb dues bandes, la finalització de la qual ha tornat a produir una escalada de violència i es parla de xifres absolutament desconcertants: "de gener a agost de 2015 han mort de forma violenta 3.600 nens i nenes menors d'edat". Parlem que en aquest darrer agost, van morir en 4 dies 220 persones!!

De l'augment de les llars amb algun membre assassinat i de les "pandillas" o "maras", grups que exerceixen la violència per subsistir, relacionats sovint amb xarxes de narcotràfic, i que provoquen moltes morts a causa dels enfrontaments amb la policia.

El Salvador s'està convertint, doncs, un dels països més "violents" del món, per sobre d'Hondures (fins ara considerat el primer a causa del gran nombre d'assassinats comesos durant l'any).

Parlem d'una generació sencera que ha crescut en un entorn violent i que ha patit algun tipus de violència més o menys pròxima, i tot això lògicament afecta tot allò lligat al creixement, també l'escolarització. Només un 60% dels nens i nenes que ingressen al sistema educatiu arriben al novè grau i només un 30% acaben el batxillerat. Un 46% dels infants entre 4 i 6 anys no assisteixen a l'escola, i menys del 2% dels nens i nenes entre 0 i 3 anys tenen accés a "escoles bressol".

Moltes famílies es veuen forçades a desplaçar-se a causa de la violència, allunyant-se'n, fugint-ne, la qual cosa

afecta l'escolarització. L'escola no és ja un lloc segur, rodejada de bandes que sovint volen captar joves.

Ens explicava el Padre Àngel en una de les darreres cartes que ens va enviar, que els carrers estan deserts a la comunitat, que la gent es tanca a les seves cases. Que han disminuït molt les persones que van d'una comunitat a una altra, i també les visites de persones de fora. El nombre d'alumnes a l'institut també s'ha vist reduït i no se sap com evolucionarà l'any vinent, ja que s'està patint un abandonament general de famílies que marxen cap a altres zones del país, i tothom qui pot en marxa.

Certament una situació preocupant que no ens ha de deixar impassibles, sinó que hem de seguir buscant les maneres de col·laborar en allò que puguem, de fer pública aquesta situació, de demanar i exigir solucions col·lectives per a aquests països expropiats i explotats.

Intentar de mantenir llaços i un lligam amb la població més desprotegida d'El Salvador, és per a ells un gran suport.

Raul Moreno, "LA GLOBALIZACIÓN NEOLIBERAL EN EL SALVADOR UN ANÁLISIS DE SUS IMPACTOS E IMPLICACIONES", Primera edició, Barcelona, desembre 2004 Editat per Fundació Món-3

El sórdido mundo de la niñez salvadoreña, article al Diari digital Contrapunto

<http://www.contrapunto.com.sv/sociedad/violencia/el-sordido-mundo-de-la-ninez-salvadorena>

CONJUNTURA GUATEMALENCA

La corrupció en el centre.

La impunitat, tossuda com sempre.

Primavera d'El Ixcán, també tossuda en la seva solidaritat

Dos són els esdeveniments especialment remarcables de la conjuntura guatemalenca d'aquest any que se'ns acomiada:

- Les mobilitzacions des del mes d'abril amb el "Renuncia Ya" i el procés electoral.
- Els desallotjaments i desplaçaments violents de comunitats rurals.

El "Renuncia Ya" tenia paral·lelismes amb el 15M. A l'abril es va fer oficial l'extensió per dos anys més del mandat de la CICIG (Comissió Internacional contra la Impunitat a Guatemala). Alhora, la CICIG i el MP (Ministeri Públic) van obrir oficialment investigacions i van girar les primeres ordres de captura, pel cas de corrupció denominat "La Línea", en el qual hi ha involucrats alts funcionaris de l'Estat i del govern d'Otto Pérez Molina.

En efecte, en veure que la CICIG treia a la llum que hi havia captures per temes de recaptació que incloïen membres de la SAT ("Superintendencia de Administración Tributaria") i el secretari personal de la Vicepresidència, una convocatòria va córrer per la Xarxa. Aquella primera crida –per al 25 d'abril– provenia de classes socials diverses. L'única norma era no portar cap tipus de bandera. Es va concentrar molta gent a la Plaça Central de la capital. També, els següents dissabtes, cada dues setmanes. Així doncs, el país ha estat testimoni d'una mobilització ciutadana sense precedents les reivindicacions de la qual han estat, en un primer moment, la renúncia de la vicepresidenta i del president Otto Pérez Molina.

És important assenyalar que el 16 de maig (quan la vicepresidenta Roxana Baldetti ja havia dimittit) va començar a sumar-s'hi població indígena, es van fer concentracions en altres ciutats del país i s'hi van afegir els moviments socials organitzats, els quals van aportar més demandes (la reforma de la Llei Electoral i de Partits Polítics (LEPP), l'endarreriment de les eleccions previstes per al 6 de setembre i la convocatòria d'una Assemblea Nacional Constituent). És el moment àlgid i tot transcorre pacíficament. Es destapen més casos de corrupció i a finals d'agost el Ministeri Públic deté la vicepresidenta.

Per les demandes plantejades i les pròpies dels moviments socials i de les comunitats i pobles, hi ha tres dies de paro general (vaga general), que es coordina entre la ciutat i el camp. Fins aleshores, el moviment universitari (públic i no públic) no sortia massivament al carrer per demandes diferents a les universitàries.

Un dels majors impactes d'aquest procés va ser l'empresonament de la vicepresidenta Roxana Baldetti i, posteriorment, la renúncia i empresonament del president Otto

Pérez Molina. La renúncia de Pérez Molina es produeix ja empresonat el 2 de setembre, a escassos dies de la celebració de les eleccions. Va haver de proclamar-se un govern de transició amb Alejandro Maldonado Aguirre com a president, que romandrà en el càrrec fins a gener de 2016. Quant al procés judicial a Otto Pérez

Molina, el 21 de desembre hi haurà la primera audiència.

A la primera volta de les eleccions, hi va haver molta violència (crema de paperetes i urnes, linxaments, detencions en estranyes circumstàncies). Després de la segona volta, va sortir elegit per a president de Guatemala Jimmy Morales, del partit Front de Convergència Nacional (FCN-Nació). Va guanyar sobre Sandra Torres, candidata de la Unitat Nacional de l'Esperança (UNE). El partit de Jimmy Morales està vinculat a grups de militars i exmilitars que van tenir un paper central en la violació de drets humans perpetrades durant el conflicte armat intern.

Va haver-hi una abstenció del 50%. En Jimmy Morales és un còmic de fama televisiva. Es pensa que va triomfar per no tenir cap vincle amb la política. El seu programa accepta l'"Alianza para la Prosperidad", eina dels EUA per a Mèxic, Hondures, Guatemala i El Salvador, amb l'objectiu, entre d'altres, de frenar la migració als EUA, militaritzar i crear més zones per a maquilas i empreses extractives. A principis de gener prendrà possessió del seu càrrec.

D'altra banda, persisteixen les amenaces de desallotjaments i desplaçaments violents de comunitats rurals. Els megaprojectes i les empreses segueixen provocant resistència i protesta social, com també repressió i criminalització cap a les comunitats i les defensores i els defensors de DH i dels drets col·lectius. Les amenaces, morts i desaparicions forçades, el nombre de presos i preses polítiques i d'ordres de recerca i captura de defensors, continuen en augment. Per exemple, recentment van matar un dels líders del poble chortí. O l'ecocidi que va tenir lloc al mes de juny al riu La Pasión, al Departament de Petén, ocasionat per vessaments químics tòxics provinents de les plantacions de palma africana. El 17 de setembre es va ordenar el tancament temporal de l'empresa REPSA per la seva presumpta responsabilitat en aquest cas. L'endemà de la decisió judicial, Rigoberto Lima, una de les primeres persones que va denunciar els fets públicament, va ser assassinat. Les organitzacions i associacions de defensa de Drets Humans de Guatemala van denunciar la retenció de tres líders comunitaris a mans de treballadors de REPSA, a causa del descontentament provocat pel tancament temporal de l'empresa. Finalment, aquestes persones van ser alliberades.

Una bona nova és que la comunitat pocomchí Kab'laj Be La Primavera (Alta Verapaz) ha obtingut aquest any el títol de propietat de les seves terres, després de molts anys de lluita com tantes i tantes comunitats que continuen reivindicant la seva terra i el seu territori.

Pel que fa a la Comunitat agermanada amb USTEC-STEs, Primavera d'El Ixcán (el Quiché), és un plaer un cop més, des d'aquesta publicació, poder dir que continua solidaritzant-se amb les causes de les comunitats que més pateixen. Res d'estrany. Parlem d'una gent que va patir durant el conflicte intern armat el desplaçament forçat i que va organitzar-se com a refugiada interna a través d'una resistència intel·ligent, pacífica, valenta i encomiable.

SOLIDARITAT USTEC·STEs

La solidaritat del 0,7 i més d'USTEC·STEs continua, des de fa més de 20 anys, sent una solidaritat directa, poble a poble. En aquests moments mantenim el desenvolupament dels dos projectes que ja formen part de la nostra història: el de beques d'estudi a Primavera d'El Ixcán (Guatemala) i el de transport escolar a Nueva Esperanza (El Salvador).

Després de tants anys seguim constatant que arreu del món es mantenen els conflictes que provoquen les desigualtats entre els pobles i les persones, la qual cosa ens reafirma en la convicció que paga la pena continuar, fins i tot en moments en què sembla que hem de tenir altres prioritats, participant d'un model que ens permet, entre altres coses, compartir i mantenir lligams amb les comunitats.

Projecte de transport escolar a Nueva Esperanza - Usulután (El Salvador)

- Diners rebuts: 4.500 €
- Persones beneficiàries

Aquest any han funcionat tres rutes de transport escolar, una a l'escola de la comunitat "Octavio Ortiz", amb 18 alumnes que provenen de dues comunitats més al sud, en la desembocadura al Pacífic; una altra a l'escola de la comunitat "Amando López", amb 19 alumnes d'infantil, que tampoc no rebien atenció abans d'aquest programa; i la tercera és al centre d'infantil de la comunitat "El presidio Liberado", que utilitzen 18 alumnes.

El Padre Àngel ens ha comunicat per carta que:

"... para el año 2016 está prevista la disminución de ayudas o apoyos solidarios con los que hemos venido caminando estos años atrás. Llevamos 22 años de mantener el transporte escolar gratuito y hemos sido pioneros en la zona y en muchos lugares, en especial en zonas rurales, del país, diría que en todo El Salvador. La prioridad es siempre, así nació, el apoyo a estudiantes que llegan al instituto de Nueva Esperanza. Más hoy con el problema añadido e importante del crecimiento de las pandillas o maras y el efecto preventivo importantísimo que tiene la posibilidad de estudiar en años juveniles."

Projecte de beques d'estudi a CPR Primavera d'El Ixcán (Guatemala)

- Diners rebuts: 4.500 €
- Persones beneficiàries

Durant aquest curs escolar han estat 12 els/les estudiants que han pogut gaudir d'aquest ajut. És un nombre significativament inferior al de cursos anteriors i ens comenten en l'informe que ens han fet arribar des de la comunitat que és a causa de la situació econòmica i que el preu dels

estudis resulta més car que abans. També hi té a veure que aquests estudiants estan en un nivell més alt, de fet 9 ja s'han graduat.

La comunitat valora molt comptar amb estudiants graduats i ens han fet arribar aquesta valoració. *"En estos momentos los que se han graduado en el diversificado siguen estudiando en las universidades. Muchos de ellos están trabajando en el Instituto básico y recientemente en el Diversificado como también en la*

ocupación de los cargos comunitarios. Gracias al apoyo de ustedes, hemos notado una gran diferencia en nuestra comunidad sobre todo en la gente joven, porque ya se desenvuelven mejor en los trabajos comunitarios que asigna la comunidad."

Primavera continua tenint dificultats per tirar endavant la seva organització escolar, ja que el govern continua reduint la ja prou minsa ajuda que els proporciona. Tot i així és la CPR que millor té organitzat el seu servei educatiu, ja que ofereix primària i secundària dins la mateixa comunitat.

Delegació solidària a CPR Primavera d'El Ixcán

Durant l'estiu de 2015 USTEC·STEs i Entrepobles no vam poder organitzar cap delegació solidària a Primavera. Ara bé, un company d'Entrepobles va visitar la comunitat un parell de vegades durant el curs. Entre moltes altres qüestions ens va comentar que: "La estrategia implementada por la Comunidad estos 3 últimos años ha hecho que sea una referencia para todo El Ixcán y a nivel de intercambio de información y acciones comunes Primavera es la mas dinámica, con mas vida, y la que tira de las demás (incluso por encima de toda la presencia e intereses variados de las ONG, proyectos y otras estrategias que siempre quieren o terminan dejando a las comunidades como entes pasivos, subsidiarios y medio para conseguir recursos internacionales en forma de proyectos".

També farà l'acompanyament internacional al començament de la primavera un mestre de Barcelona, cosa que agraïm molt ja que aquest acompanyament és fa cada cop més necessari atesa la situació general del país, i de les comunitats indígenes en particular. També és molt important per a

nosaltres tornar a tenir notícies de primera mà dels amics i amigues d'allà.

Per a la delegació d'aquest estiu ja comptem amb persones interessades a assistir a les sessions de formació que oferim les dues organitzacions abans esmentades, per tal de poder constituir un grup que s'estigui a la comunitat al juliol o a l'agost.

Així i tot molt aviat farem la convocatòria oberta a tot el professorat interessat a formar part de la Delegació Solidària del 2016.

DESMUNTAR RUMORS PER EDUCAR EN LA CONVIVÈNCIA

Un rumor és una informació no contrastada objectivament que s'estén per mitjans "informals", que pot configurar una imatge social distorsionada en semblar una informació autèntica i que pot condicionar força l'opinió i el comportament de les persones.

Els factors que afavoreixen la circulació de rumors són diversos: desconeixement, desinformació i la cadena perjudici-estereotip-rumor. Aquesta cadena pot acabar generant conflictes i afectar negativament la convivència i la cohesió social, ja que els rumors afecten tothom i la generalització d'idees sol englobar col·lectius diversos i distorsionar la realitat.

El tema de la nostra Eina és molt delicat ja que la informació "objectiva" de les causes dels conflictes bèl·lics o polítics que generen el trasllat forçós de persones cap a altres països i continents a vegades és difícil de contrastar, fins i tot d'aconseguir, i en aquest cas es barreja amb el tema de la immigració i l'estigmatització subsegüent que es produeix quan en un país hi ha una entrada de persones migrades i no s'ha treballat prou per la interculturalitat i poder conviure en la diversitat.

Per això és tan important que en els àmbits educatius, a les escoles i als instituts, es faci un treball d'"antirumors" juntament amb el tractament dels prejudicis i els estereotips, ja que, si no, només estariem incidint en la punta de l'iceberg; és a dir, en els efectes i no pas en les causes.

Una de les maneres de desmentir rumors és treballar la informació verídica fent reflexionar l'alumnat sobre la generació del rumor i les seves conseqüències. A continuació us deixem petits exemples per intentar acabar, frenar o desmuntar alguns rumors que poden generar prejudicis cap a les persones que es veuen obligades a migrar a altres llocs escapant de la barbàrie.

Combatent el prejudici des de la comunitat educativa contribuïm que el nostre futur sigui més just, solidari i combatiu amb l'exclusió social.

El fals rumor diu	La realitat és que
Que Espanya aculli al voltant de 14.000 refugiats és excessiu.	La guerra civil espanyola va generar més de 500.000 refugiats només a França. Era necessari per salvar les seves vides.
Vénen fins al nostre país per viure de subvencions que ens treuen a la gent d'aquí.	Els refugiats escapen d'una mort segura arriscant la vida en el viatge, 30.000 persones han mort intentant creuar el Mediterrani des de l'any 2000.
Els refugiats vénen a treure'ns els llocs de treball.	El principal anhel dels refugiats és que acabi la guerra i poder retornar a les seves llars, igual que els refugiats de la guerra civil espanyola.
Només vénen els que viuen bé i es paguen el viatge per poder viure millor.	10 milions de sirians han fugit de les seves llars a causa de la guerra portant a sobre una bossa i arriscant la vida en pasteres que no saben quin destí tindran.
Els refugiats vénen aquí perquè amb els impostos de tots els paguin els llibres als seus fills.	El 27% de les morts a la guerra de Síria són infants.
Els refugiats vénen a les nostres escoles per treure'ns les beques menjador.	Una quarta part de les escoles a Síria han estat destruïdes o malmeses.
Els refugiats porten els seus fills aquí per aprofitar-se de les ajudes.	Els infants són reclutats per ser utilitzats com a soldats.
Els refugiats vénen perquè els regalin les coses.	200.000 sirians pateixen un brutal setge sense accés a medicaments, aigua potable o aliments
No cal que vinguin aquí els refugiats, l'ONU vetlla per la pau a Síria.	El consell de seguretat de l'ONU ha cedit el seu espai aeri de manera hipòcrita perquè es produeixin bombardejos contra civils.
Els refugiats són terroristes	La nacionalitat dels terroristes de l'atemptat de París és europea. Els refugiats escapen dels jihadistes i dels seus crims com la matança col·lectiva de 200 infants. El primers interessats a relacionar refugiats amb terrorisme és el feixisme i Estat Islàmic, que van posar un fals passaport a un dels seus terroristes dels atemptats de París per generar aquest rumor.

Recursos Didàctics

ALGUNS DELS LLIBRES QUE PARLEN DE PERSONES DESPLAÇADES

Molsa, de David Cirici (Edebé 2014)

De quan el meu pare era un arbust, de Joke van Leeuwen (Cruïlla)

Lluny del meu país, de Pascale Francotte (La Galera)

Ziba vino en un barco, de Liz Lofthouse.(Lòguez)

Mirada ferida de Mireia Companys (L'Abadia de Montserrat)

El cazador de estrellas de Ricardo Gomez (Edelvives)

70 milles fins al paradís (Robert Klement / Editorial: TakaTuka)

El caçador d'estrelles de Ricardo Gómez (Baula)

El color de la sorra de Elena O'Callaghan i Duch (Baula)

El somni de Nadia de Lidón Forcada i Marc Montenegro (Bellaterra)

L'Asmir no vol fusells de Christobel Mattingley (Alfaguara)

En el mar hi ha cocodrils de Fabio Geda (La Galera)

MALETA DE ROSA SENSAT (a partir gener 2016)

ALTRES MATERIALS I WEBS D'INTERÈS

- Edualter: Guia d'orientacions pedagògiques per a la incorporació de l'Educació per al Desenvolupament al currículum de primària i secundària des de la perspectiva de les competències bàsiques <http://competenciesiepd.edualter.org/ca>

- Desfem les desigualtats: Aprenentatge creatiu per a una ciutadania global <https://desfemlesdesigualtats.wordpress.com/category/bloc/>

- Recull molt complet de propostes i recursos educatius, interactius per alumnat de primària i secundària <http://portalpaula.org/ca/recursos-educatius-refugiados/>

- Contra viento y Marea (ACNUR) – Joc educatiu i interactiu en què l'estudiant pot viure la fugida d'un jove, des de l'opressió al país d'origen fins a l'exili al país d'acollida. El joc busca informar i conscienciar l'alumnat sobre la situació de les persones refugiades per tal de reforçar el seu coneixement i la seva comprensió d'aquesta realitat: d'on vénen, quines situacions han d'afrontar i com s'adapten a les seves noves vides. <http://www.contravientoymarea.org/>

- Directrices para educadores sobre la manera de combatir la intolerancia y la discriminación contra los musulmanes: Afrontar la islamofobia mediante la educación: <http://www.osce.org/es/odihr/91301?download=true>

- És humà no tenir no tenir drets? Brigades Internacionals de Pau.

- Jo em dic brisa, i tu? ACNUR www.joemdicbrisa.org

- Actividades de Amnistia Internacional. <http://amnistiacatalunya.org/edu/cat/index.html>

- Manual para maestros "No sólo números" Juego de herramientas educativas sobre migración y asilo en Europa.ACNUR. http://acnur.es/PDF/8175_20120403134541.pdf

- La Vuelta al Mundo en una Mochila. <https://www.youtube.com/watch?v=Lumg8b9aYSQ>

- Cançons per la pau. https://www.youtube.com/playlist?list=PLLAOKTXpVJC8fsE4YpNgXGIT_kEt7F_ri

- La crisi dels refugiats explicada en 5 gràfics. http://www.ara.cat/internacional/crisi-refugiats-siriens-en-grafics_0_1426657573.html

La crisis de Siria bien contada en 10 minutos y 15 mapas. <https://www.youtube.com/watch?v=LJtUQjC4a0>

AFILIA'T

LA NOSTRA FORÇA ÉS LA TEVA PARTICIPACIÓ

BUTLLETA D'AFILIACIÓ A USTEC·STEs

DADES PERSONALS

Nom i cognoms _____
 NIF
 Data de naixement
 Adreça _____
 Codi postal _____ Localitat _____
 Tel. fix mòbil
 Adreça electrònica _____

DADES PROFESSIONALS

Centre de treball _____
 Localitat _____
 Situació laboral: definitiva interinatge i substitucions
 provisional/expectativa de destinació pràctiques atur
 Col·lectiu: inf/primària secundària ptfp adults
 serveis educatius privada p. laboral universitat

DADES BANCÀRIES

Titular de la llibreta o compte corrent (nom i cognoms) _____

Sr./Sra. director/a: faci efectius, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte, els rebuts que li siguin presentats pel sindicat USTEC·STEs a nom meu.

CODI IBAN

CC

Localitat, data _____

Signatura del titular

USTEC·STEs

Intersindical Alternativa de Catalunya IAC

Barcelona 93 302 76 06
 Girona 972 20 20 34
 Lleida 973 26 30 32
 Tarragona 977 23 52 63
 Tortosa 977 51 10 46

barcelona@sindicat.net
 girona@sindicat.net
 lleida@sindicat.net
 tarragona@sindicat.net
 tortosa@sindicat.net

www.facebook.com/groups/ustecstes/

@USTECSTEs

